

Bestemmelsen medfører således, at et konkursbo ikke under henvisning til den insolvenslovgivning, der i øvrigt finder anvendelse på konkursen, kan hindre gennemførelsen af de aftaler, den konkursramte deltager har indgået via systemet.

En dansk deltagers konkursbo vil derfor ikke kunne påberåbe sig reglerne i den danske konkurslov over for et system, der er underlagt eksempelvis engelsk ret, hvis dette umuliggør eller begrænser den planmæssige afvikling af transaktionerne i systemet. Spørgsmål, der har betydning for denne afvikling, vil i det nævnte eksempel skulle afgøres efter engelsk insolvenslovgivning. Tilsvarende vil en udenlandsk deltager i et system, der er underlagt dansk ret, i tilfælde af konkurs skulle anvende den danske konkurslov for så vidt angår de bestemmelser, der påvirker gennemførelsen af transaktionerne i det danske system.

Til nr. 19

Det er international praksis, at virksomheder indgår rammeaftaler for forskellige finansielle transaktioner udarbejdet i regi af f.eks. International Swap Dealer's Association (ISDA) og International Securities Markets Association (ISMA).

Lovteksten er præciseret i overensstemmelse med den gældende retstilstand og i øvrigt redaktionelt ændret i overensstemmelse med den tilsvarende formulering i § 57 vedrørende netting. Bestemmelsen fastslår uændret, at en aftale mellem to parter om handel med valuta og værdipapirer, herunder aftale om indgåelse af finansielle kontrakter m.v., kan indeholde bestemmelse om, at samtlige indbyrdes fordringer opstået i forbindelse med denne handel skal nettes. Nettoafviklingen kan være løbende for handlen eller ske ved slutafregning i situationer, hvor en part misligholder. Bestemmelsen om netting kan som hidtil indeholde bestemmelse om, at der skal ske netting ved slutafregning, hvis en part erklæres konkurs eller får anmeldt betalingsstandsning, åbnet tvangsakkord eller afgår ved døden. En sådan bestemmelse om netting har retsvirkning over for boet og kreditorerne.

Den foreslåede ændring tilsigter ikke nogen realitetsændring men har alene til formål at fjerne den usikkerhed, som den nuværende formulering kan medføre, om hvilke nettingformer, der er omfattet.

Til nr. 20

Bestemmelsen ændres således, at Finanstilsynet får direkte adgang til det registrerede i Værdipapircentralen. Adgangen skal anvendes ved undersøgelse af sager i forbindelse med markedsovervågningen.

Finanstilsynet har hidtil haft adgang til det registrerede gennem de kontoførende institutter. Der sker så-

ledes ikke nogen ændring i, hvilke oplysninger Finanstilsynet kan få, men kun i måden hvorved sådanne oplysninger indhentes.

Finanstilsynet anvender oplysninger om registreringer i Værdipapircentralen i forbindelse med Finanstilsynets undersøgelser af insider- og kursmanipulationsager m.v.

Ved vedtagelsen af værdipapirhandelsloven i december 1995 fik Finanstilsynet ansvar for en større del af sådanne undersøgelser. Finanstilsynet har siden undersøgt et stort antal sager, hvilket har givet anledning til behandling af et i forhold til tidligere stort antal sager ved domstolene.

Den teknologiske udvikling og den øgede internationalisering af kapitalmarkederne stiller øgede krav til effektiviteten af markedsovervågning og undersøgelse af sager om overtrædelse af værdipapirhandelsloven, herunder specielt til hurtig tilvejebringelse og analyse af information af væsentlig karakter.

Finanstilsynet har med baggrund heri foretaget en række tiltag for at kunne effektivisere sagsbehandlingen i forbindelse med undersøgelse af bl.a. misbrug af intern viden og kursmanipulation, herunder udvikling af et edb-system til opbevaring og analyse af data vedrørende aktiviteten på markedet.

Ved undersøgelse af sager i forbindelse med markedsovervågning er det af central betydning at kunne håndtere og målrette efterforskningen således, at resultatet af ressourceindsatsen til efterforskningen optimeres.

Værdipapirhandelslovens regler om misbrug af intern viden forbyder personer med intern viden af betydning for handlen at udføre handler. Ved undersøgelse af, om der foreligger overtrædelse af dette forbud, er det derfor afgørende, at der sker en identifikation både af hvem, der har været i besiddelse af intern viden, og af hvem, der har foretaget konkrete handler med værdipapirer.

Identifikationen af personer, der har foretaget handler med værdipapirer sker i de fleste tilfælde ved henvendelse til flere forskellige pengeinstitutter (kontoførende institutter), som hver især indsender oplysninger om foretagne handler til Finanstilsynet. Oplysningerne fra de kontoførende institutter indeholder oplysninger, som Værdipapircentralen er i besiddelse af. Den nuværende fremgangsmåde er i mange situationer uhensigtsmæssig, ikke mindst på grund af den tid, der medgår til indhentningen af oplysningerne. Fremgangsmåden er desuden meget ressourcekrævende både for Finanstilsynet, men i særdeleshed også for de kontoførende institutter.